

KERESZTURY DEZSŐ

Kertben

VALÓSÁG LESZ

*A hullám tornyosúl, tarajlik,
elefánt hátán zöldarany gyík
villan, kihuny, volt s nincs már;
az ég szeméből száraz villám;
udvaros hold jegesen bámul,
árnyékvilágát küldi társul;
harangtermő fa, szökőár-mező,
forgószélben is pihenő erő:
valóság lesz, mi elképzelhető.*

ŐSZI MÁLNA

*Egy elkésett málnabokor
gyümölcse megpirosult.
Hova sodor
időtlen jövőbe a mult?
Itt is, most is a képzeletnek
árny-valóságát látom:
tenyeremből etetlek
anyám, asszonyom, lányom.*

HIÁNYOD

*Pattanó íj, hajlékony mozdulat:
nyitott szemmel is látom arcodat;
lehunyt pillám héjában, igen, itt
tudom pupillád villanásait;
némaságod szól, nem a tompa vágy,
hangod nő, szélbe szórja bár magát,
ha futsz, nyomod nem nyeli el a távol,
visszatérsz csillagok kék vadonából.*

*Lehet, hogy nem férünk egy bőrbe ketten,
élünk pörögve mindig sebesebben,
ahogy az ős-Nap túlsűrűlve roppant
feszültséggel a Mindenségbe robbant,
s ahogy az Őrt az örvénylő parányok,
magányom benépesíti hiányod.*

ÁRVÁCSKÁK

*Apró árvácskák tavasz óta
mosolyognak rám tarkán, lágyan,
tán akkor is, ha már friss hóba
merülnek az ősz avarában,
hallgatagon is beleszólva
mély emlék szívós hatalmával;
ez aztán az igazi próba:
virúlni türelemmel, bátran.*

TÜCSÖKSZÓ

*A tücskök szelíd riadója
sűrű éji-virág koszorú,
borostyán, fekete rózsza
füzére: derűre ború.*

*Az emlék leveti héját,
szívem vele van teli,
zengő kék éj üvegén át
fény suhan, isteni.*

*Szólj, szólj, szólj tücsöknóta,
világzene, árva hír,
örökre szólj örökóta,
áradj parttalanúl!*

VÁGTA

*Álmomban poroszkálni
kezdett kesely lovam,
nyergében én királyfi,
arcom piros, barna hajam.*

*mely vad galoppban száguld,
noha csak puszta kép;
szívem mély kútba ájult,
zengett, döngött az ég.*

*Vágtattunk, lángragyúlt ár:
vitt, emelt a rohanás,
mint lassú, tarajos hullám,
lobogó palota-ház,*

*Álmodtam: csak ijedtség,
nem a vénség tétova
zavara, hogy ilyet még
nem éreztem soha.*

SZÉL, ÚT

Fúj, fúj,
a szél hátadba fúj;
úgy érzed, veled indulnának
lengő füvek, virágok, ágak,
mintha az ég is karját tárva
várna ez induló világra,
avarszagu szél ha fúj,
fúj, fúj.

Az út, az út,
hova vezet az út?
Folytatod-e vagy kifulladásra
bámulsz violás alkonyokba?
Morajlik messze az ég,
érted-e üzenetét?
Kertek közül, megzavarodva
mintha vezetne dús vadonba,
úttalan lesz az út,
az út, az út.

Fúj, fúj,
a szél már szembe fúj.
Füvek, virágok, ágak
őrző ölükbe várnak
s csillagközi zúzmarát,
jeges éterét ontja rád
a szél, mely szembe fúj,
fúj, fúj.

